

Můj první milostný dopis dopadl katastrofálně. Bylo mi patnáct a pokaždé, když jsem Lucille jen zahlédl, jsem téměř omdlel.

Na naši školu nastoupila krátce před letními prázdninami, tehdy působila jako zjevení z jiné planety a dokonce i dnes, o mnoho let později, se mi zdá, jako by to byl zázrak, když se poprvé objevila v naší třídě, v nebesky modrých šatech bez rukávů, voněla a něžný obličejík ve tvaru srdíčka jí rámovaly blondáté, téměř stříbrné vlasy.

Stála před tabulí zpřímá, tiše, jen se usmívala, sluneční světlo dopadající okny ji doslova prosvěcovalo a naše paní učitelka madame Duboisová si nás zkoumavě prohlížela.

„Lucille, sedni si vedle Jean-Luca, tam je volné místo,“ rozhodla nakonec.

Dlaně mi zvlhly. Třída zašuměla a já zíral na madame Duboisovou jako na pohádkovou vílu. Později jsem už jen zřídka zažil tenhle pocit, kdy mě doslova zaplavilo štěstí.

Lucille chytila aktovku, vyrazila k mé lavici a já z celého srdce děkoval svému spolužáku Etiennovi, že si tak prozřetelně nedávno ošklivě zlomil ruku.

„*Bonjour, Jean-Luc,*“ pozdravila zdvořile Lucille, bylo to to první, co jsem z jejích úst slyšel, a pohled jejích jasných modrých očí mě udeřil jako blesk z nadýchaného mráčku.

V patnácti jsem samozřejmě nevěděl, že mraky ve skutečnosti váží mnoho tun, koneckonců, jak bych to mohl tušit, když si plují nebem jako cukrová vata.

V patnácti jsem toho ostatně ještě mnoho nevěděl.

Přikývl jsem, usmál se a pokusil se nezrudnout. Všichni se dívali jen na nás. Cítil jsem, jak se mi do tváří hrne horká krev, a slyšel, jak se kluci pošklebují. Lucille se na mě usmála, jako by si ničeho nevšimla, a já jí za to byl moc vděčný. Pak se posadila na své místo tak přirozeně, jako by tu sedala odjakživa, a vytáhla sešity. Ochotně jsem si poposedl, nemohl jsem štěstím ani popadnout dech.

Vyučování začalo, ale já si z celého dne pamatoval jediné: Vedle mě seděla nejhezčí dívka ze třídy, a když se předklonila, zahlédl jsem jemné světlé chloupky v podpaží a kousíček hebké bílé kůže ve výstrihu, jenž naznačoval pod jejími nebeskými šaty drobná ňadra, která mě uváděla do vytržení.

I v dalších dnech mě obklopoval šťastný oblak. S nikým jsem nemluvil, procházel jsem se po pláži svého

rodného městečka Hyères na nejjižnějším cípu Francie a své city jsem se snažil vybouřit u moře. Nebo jsem se zavřel v pokoji a poslouchal hudbu tak nahlas, dokud moje matka nezačala bušit do dveří a volala na mě, jestli jsem se nezbláznil.

Ano, zbláznil. Zbláznil jsem se nejvíc, jak to jen šlo. Nic nebylo jako dřív, nebo téměř nic. Vše bylo nové, jiné. S naivitou a patosem svých patnácti let jsem zjistil, že už nejsem dítětem. Strávil jsem hodiny před zrcadlem, vypínal se a ze všech stran kriticky prohlížel, abych zjistil, zda si toho mohou všimnout i ostatní.

Neustále jsem si představoval tisíce scének, které mi přihrávala má horečná fantazie a které všechny končily stejně – polibkem Lucilliných třešňově rudých rtů.

Najednou jsem se ráno nemohl dočkat, až vyrazím do školy. Přicházel jsem už čtvrt hodiny před tím, než školník odemkl velká železná vrata v nepodložené naději, že Lucille potkám samotnou. Ani jedinkrát nepřišla o trochu dřív.

Vzpomínám si, že mi jednou při hodině matematiky upadla tužka pod lavici sedmkrát jen proto, abych mohl být své vytoužené blíže a mohl se jí v předstírané nepozornosti dotknout. Nakonec se se smíchem odtáhla, abych mohl nerušeně zvednout to, co mi neustále klouzalo z rukou.

Madame Duboisová se na mě přísně zahleděla přes obroučky brýlí a napomenula mě, abych se snažil soustředit. Jen jsem se usmál. Co může vědět?

O několik týdnů později jsem odpoledne uviděl Lucille postávat před knihkupectvím se dvěma dívkami, s nimiž se mezitím spřátelila. Usmívaly se a vířily letní vzduch bílými taškami.

Potom se stalo téměř neuvěřitelné, rozloučily se a Lucille zůstala sama a prohlížela si výlohu. Strčil jsem ruce do kapes a zamířil k ní.

„*Salut*, Lucille,“ pozdravil jsem ji a ona se překvapeně otočila.

„Ach, Jean-Lucu, to jsi ty,“ odpověděla. „Co tu děláš?“

„Ale...,“ rozpačitě jsem přešlápl. „Nic zvláštního. Jen se tak poflakuju.“

Zíral jsem na její malou tašku a horečně přemýšlel, co bych jí ještě mohl říct. „Koupila sis knížku na prázdniny?“

Zavrtěla hlavou a její dlouhé třpytivé vlasy se rozlétly jako upředené hedvábí. „Ne, dopisní papíry.“

„Aha.“ Nervózně jsem sevřel ruce v kapsách v pěst. „Píšeš ráda... ehm... dopisy?“

Pokrčila rameny. „Ano, vlastně ano. Mám kamarádku v Paříži,“ řekla s trochou pýchy v hlase.

„Aha. Skvělé!“ vykoktal jsem a uznale našpulil rty. Paříž byla pro malého kluka z venkova tak daleko jako Měsíc. Tehdy jsem nemohl tušit, že tam jednou budu žít a že se dokonce jednou budu jako celkem úspěšný galerista procházet po Saint-Germain.

Lucille ke mně vzhlédla a modré oči se jí zaleskly. „Ale radši dopisy dostávám,“ pokračovala. Znělo to jako výzva.

Tento okamžik zřejmě zpečetil mou porážku. Zadíval jsem se do Lucilliných usměvavých očí a přestal jsem vnímat, co brebentí, protože mi v hlavě vytanul úžasný nápad.

Napišu jí dopis. Milostný dopis, jaký svět ještě neviděl. Pro Lucille, největší krásku ze všech!

„Jean-Lucu? Hele, Jean-Lucu!“ dívala se na mě vyčítavě a špulila rty. „Vždyť mě vůbec neposloucháš.“

Omluvil jsem se a zeptal se, jestli se mnou nezajde na zmrzlinu. Proč ne, odpověděla, a natotata jsme seděli v malé cukrárně. Lucille si pozorně pročetla celkem sporý lístek a nakonec se rozhodla pro *coup mystère*.

Je až spodivem, jak snadno si člověk později vzpomene na nevýznamné detaily. Proč si paměť uchová takovéhle drobnosti? Nebo mají nakonec přece jen význam? Jakou zmrzlinu jsem si objednal já, to už ovšem vážně nevím.